

Annet Jacobs

Het geheim van de verliefde juf

Tekeningen ivan en ilia

LEOPOLD / AMSTERDAM

Eerste druk 2014

© 2014 tekst: Annet Jacobs

Omslagillustratie: Saskia Halfmouw

Illustraties binnenwerk: ivan en ilia

Vormgeving omslag, logo en schutbladen: Rob Galema

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6661 7 / NUR 282

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC[®]-keurmerk.

Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Een hoofd vol soep

Milos kauwt op zijn pen. Het plastic knarst tussen zijn tanden. Of zijn dat zijn hersens? Die moeten zo hard werken. Hij krijgt er hoofdpijn van. Stomme toets. Het liefst vouwt hij een vliegtuig van zijn blaadje. Een beetje goed mikken en het suist dwars door de klas – hop – zo in de prullenbak.

Maar dat kan niet. Wie zijn toets door de klas laat vliegen, krijgt een één van juf Annabel. Milos wil geen één. Hij wil een goed cijfer. Dat moet. Van zijn vader.

Een zesje, jongen. Dat is genoeg.

Dat zei hij.

Een zesje! Alsof dat zo makkelijk is. Milos zucht. Hij heeft altijd een drie. En dan doet hij echt zijn best. Maar hij snapt het gewoon niet. Moet moeder de vloer dweilen of dwijlen? En waarom rilt dat meisje? Van de kouw, de kou, de kauw of de kau?

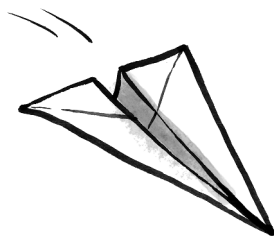
Milos krijgt het er warm van. Naast hem giechelt Joni.

‘Moet je dit zien,’ fluistert ze. Ze tuit haar lippen en legt haar pen erbovenop. Als een snor. Haar toets ligt netjes op de hoek van haar tafel. Ze is al klaar!

Vlug buigt Milos zich weer over zijn werk. Eén juf, twee juffen. Dus als de zee golft zijn er veel golffen. Of zijn dat toch golven?

Achter hem bromt Maarten iets tegen Maud en Maureen. De tweeling proest het uit.

Zijn zij ook al klaar? Milos kijkt snel om zich heen.

Fietje leest een boek. Olle peutert in zijn neus. Hakim en Diede hakken gummetjes in stukken. Karlijn gaapt. En Boris moppert: ‘Schiet eens op, man. We wachten allemaal op jou!’

Echt? Milos is nog niet eens op de helft! Was het maar dinsdag. Of donderdag. Dat zijn de rekendagen. Juffen of golven. Bij rekenen maakt dat niet uit. Twee plus twee is altijd vier. Lekker makkelijk.

Maar het is geen dinsdag. En ook geen donderdag. Het is vrijdagmiddag.

‘Lukt het, Milos?’ fluistert Joni.

Milos knikt. Het móét lukken.

Is het een restaurant of een restaurant? Dat moet hij toch weten! Hij woont zelf boven eethuis De Griekse Keuken. Dat is van zijn ouders. In het weekend wast hij de tomaten. En nu de vaatwasser weer eens niet werkt, droogt hij de borden.

Ou of au.

Milos staart naar de letters. Werken zijn hersens nog wel? Of wordt hij net als opa?

Opa is dood. Maar toen hij nog leefde, had hij een hoofd vol soep. Zijn hersens dreven als stukjes kip in een grote pan bouillon. Met stukjes kip kun je niet denken. Opa wist niks meer. Alleen nog de naam van oma Sofia.

Opeens zit Milos’ keel vol tranen. Door zijn hoofd gonst de stem van zijn vader.

Geen zesje? Dan kun je beter naar een andere school. Eentje waar je wél goede cijfers haalt. Zoals je neef Stanis. Jammer dat zijn school zo ver weg is, helemaal in de stad. Maar je boft. Stanis heeft een grote kamer. Plek zat voor twee.

Zijn vader is een grapjas. Maar dit meende hij. Geen zes? Zeg dan maar dag. Dag tegen alles en iedereen. De klas, juf Annabel, Joni...

Zijn moeder vindt het een plan van niks. Ze riep nog dat ze Milos best zelf konden helpen. Maar zijn vader schudde zijn hoofd. Milos begrijpt dat wel. Zijn ouders zijn Grieks. Nederlands is voor hen ook maar een vreemde taal. En wanneer zouden ze dat dan moeten doen? Ze hebben het al druk genoeg met het eethuis.

Hij slikt zijn tranen door. Hij wil best samen met zijn neef op één kamer. Maar dan wel graag op die van zichzelf. Dus hij móét een zes halen.

Restaurant. Dat is goed. Hij weet het bijna zeker. Zijn pen glibbert over het papier. Zo erg zweten zijn vingers. Kan juf dat nog wel lezen? Milos legt de pen neer en veegt zijn natte handen af aan zijn broek.

‘Mooi,’ zegt juf Annabel. ‘Joni, haal jij de blaadjes op?’

Joni grist Milos’ toets van de tafel.

‘Wacht!’ Hij springt op.

‘Heet jij soms ook Joni, Milos?’ zegt juf Annabel.

‘Nee juf, maar...’

Juf Annabel trekt haar vingers over haar lippen en ritst haar mond dicht.

‘Ik was niet klaar!’ zegt Milos.

‘Nog niet?’ roept Boris uit.

Milos balt zijn vuisten. Het is niet eerlijk. Boris is zo dom als een bak olijven. Hij is twee keer blijven zitten en spiekt altijd bij zijn zus Karlijn. En zelfs dat kan hij niet zonder fouten. Als Karlijn een acht heeft, heeft Boris een vier. Maar Boris is geen Griek. Hij heeft niet eens een neef. En zijn vader woont in Amerika. Boris boft.

‘Taal ís lastig,’ zegt juf Annabel. ‘En voor de een is het lastiger dan voor de ander. Dat geldt trouwens ook voor rekenen. Weet je wat, Milos? Maandag is het weer taal-dag. Dan krijg jij van mij een nieuwe toets. En heel veel tijd.’

‘Mag ik hem helpen, juf?’ vraagt Joni.

‘Ja!’ zegt Milos. Joni is een kei in taal. Als zij hem helpt... Maar dat vindt de juf natuurlijk nooit goed.

‘Voor één keer,’ zegt juf Annabel.

Meent ze dat echt? Ongelovig staart Milos haar aan.

‘Dan tel ik de cijfers van vandaag en maandag bij elkaar op en deel dat door twee,’ zegt juf Annabel. ‘Afgesproken?’

Milos knikt snel. Vóór ze zich kan bedenken.

‘Dat is stom!’ brult Boris. ‘Karlijn mag mij nooit helpen!’

‘Wil jij ook een extra toets, Boris?’ vraagt de juf.

‘Toetsen zijn stom,’ zegt Boris.

‘Juist leuk,’ zegt Joni. ‘Wij halen een tien, Milos.’

Een tien? Dat zou geweldig zijn!

Milos rekent vlug in zijn hoofd. Zijn vader wil een zes. Twee keer zes is twaalf. En twaalf min tien is twee. Een twee! Die toets van net ging niet goed. Maar met Joni’s hulp maakt dat niks uit. Dan is een twee al genoeg!

Opgelucht zakt hij onderuit in zijn stoel. Dat zesje gaat lukken! Misschien wordt het zelfs een zeven! Zijn vader zal glimmen van trots. Hij zal Stanis’ vader bellen. En dan zal hij zeggen dat Milos lekker thuisblijft. Omdat zijn school ook best prima is. Wil neef Stanis soms bij hen komen? Van harte welkom!

Juf Annabel loopt naar de deur.

‘Jullie mogen gaan, tot volgende week,’ zegt ze.

Iedereen springt op.

‘Tot morgen, bedoel je!’ roept Maarten.

‘Of ga je niet naar ’t carnaval?’ vraagt Olle.

‘Carnaval!’ joelt de halve klas. Maud en Maureen klappen in hun handen. Maarten fluit op zijn vingers.

‘We gaan níét als piraat, hoor Milos,’ roept Joni door al het kabaal heen. ‘Iedereen gaat altijd als piraat. Zullen we als winkelmeisjes? Leen ik twee winkelschorten uit mijn moeders Super. Is dat wat? We kunnen ook als miereneter? Of als blokjes kaas?’

Milos schiet in de lach. Joni is gek.

‘Ik ga als elfje, juf,’ zegt Fietje.

‘Ik als kikker,’ zegt Olle.

‘Wij gaan als elkaar!’ roepen Maud en Maureen.

Boris en Karlijn brullen: ‘En wij...’

‘O nee!’ zegt juf Annabel. ‘Ik wil het niet weten. Straks herken ik jullie nog! Dat zou een ramp zijn. Het is tenslotte ook mijn vrije dag. Wegwezen allemaal. Hup. Ik wil naar huis.’